

servative medvirke konstruktivt til, ligesom vi selvfølgelig vil medvirke konstruktivt i det udvalgsarbejde, som nu går i gang med lovforslagene, hvor der selvfølgelig også skal ses på de mere tekniske indvendinger, der måtte være, og de kommentarer og forslag til forbedringer, der måtte være fra forskellig side.

Men som sagt: Det Konservative Folkeparti kan fuldt ud støtte de fremsatte lovforslag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Ole Sohn for en kort bemærkning og derefter hr. Bjarne Laustsen og hr. Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er helt enig med hr. Lars Barfoed fra Det Konservative Folkeparti, når han fremhæver den individuelle indsats – at man tager udgangspunkt i den enkeltes behov og naturligvis også i det regionale arbejdsmarkeds behov.

Men hvad er så årsagen til, at man som hovedledetråd siger, at i det første ledighedsår skal der som udgangspunkt ikke foretages noget ud fra deisen om, at 70 pct. alligevel selv finder arbejde? Det vil sige, at man udskyder den aktive indsats til efter 12 måneder, og så skal der foreligge en eller anden handlingsplan inden 16 måneder, altså inden for 18 måneder. Er det at tage udgangspunkt i den enkeltes behov i en tid, hvor vi har en stigende arbejdsløshed, og hvor behovene for efter- og videreuddannelse er mere markant end nogen sinde tidligere?

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

På baggrund af, at man har indgået dette forlig og den fasthed, man har indgået det med, vil jeg gerne spørge hr. Lars Barfoed, om man reelt er blevet trukket til truget, eller hvad?

Jeg spørger, fordi vi har set en række forslag fra Det Konservative Folkeparti, som går ud på, at fremskrivningen af satserne for arbejdsløse ikke skulle være så stor, som den er nu. Man har fremsat forslag om ændringer i efterlønnen, og jeg vil godt høre, om hr. Lars Barfoed og De Konservative mener, at arbejdsmarkedet står til rådighed for de seniorer, som bliver presset ud. Vi har set fagforbund dokumentere, at 80 pct. af deres medlemmer er blevet tvunget ud af arbejdsmarkedet, hvad så bevæggrunden end er.

Vi har en aftale om efterløn, og vi har en aftale om »Flere i arbejde«. Hvorfor render man så selvstændigt rundt og siger, at der skal ske ændringer i overførselsindkomsterne og begrænsninger i efterlønnen osv., selv om regeringen siger det modsatte og vi har et forlig om det? Hvis man var reel, synes jeg, man skulle fremlægge de tanker i forligskredsen med henblik på at opnå ændringer, hvis det var det, man ønsker. Men det har vi altså ikke set i forligskredsen. Vi har set politiske meldinger, og derfor spørger jeg: Hvordan kan det være?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

En del af de forslag, vi ser her, og som Det Konservative Folkeparti støtter, går jo ud på, at en bestemt gruppe af unge efter 9 måneder bliver skåret ned fra kontanthjælpsniveau til SU-niveau, og det, jeg godt vil have den konservative ordfører til at give en forklaring på, er: Hvorfor lige SU-niveau? Ligger der nogle dybere overvejelser bag, at den gruppe bliver skåret ned fra kontanthjælp til lige præcis SU-niveau? Hvis der er det, vil jeg godt høre det.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Først til hr. Ole Sohn, som spørger, hvorfor der først – som hr. Ole Sohn udtrykker det – rigtig skal ske noget i forbindelse med den lediges situation efter 1 år; hvorfor der er en sådan venteperiode:

Nu er det jo på ingen måde udelukket, at der sker noget inden 1 år, men det er rigtigt, at der først for alvor sættes ind efter 1 års ledighed, og det er ud fra en meget nøgtern vurdering af, hvordan vi med de midler, der nu er til rådighed, bedst kan gøre en indsats, der gør en forskel. Det viser sig jo, at mange, som bliver ledige, i løbet af meget kort tid selv finder sig et nyt arbejde.

Det er jo heller ikke sådan, at der ikke gøres en indsats. Der er jo en formidling, og vi har etableret muligheder på internettet, så der er bedre muligheder for at skabe kontakt mellem arbejdssøgende og arbejdspladserne, osv., så det er ikke sådan, at der ikke er aktiviteter. Men der er sket en nøgtern vurdering af, hvordan vi bedst kan gøre en forskel med de midler, der er til rådighed, og det er altså sådan, at man bedst kan gøre en forskel ved at sætte ressourcerne ind, når der er gået op mod 1 år, fordi mange